

9 X קיר אמן אוצרת: דליה דנון

אודליה אלחנני - חילוף חומרים

גוף עבודותיה עוסק בחקירת המעברים בין פרקטיקות או מדיומים שונים, והשפעתם על הנראות והתוכן של הדימוי. מה הוא פוטנציאל השינוי של דימוי, כאשר הוא מתורגם לטכניקה שונה בכלים שונים ובחומרים שונים, האם הוא משנה משמעות, האם השינויים הפלסטיים מביאים בהכרח לשינויים תוכניים, והאם "חילוף החומרים" מוסיף או גורע מן הרעיון המקורי. תהליך העבודה הוא שרשור של פעולות שכולן מבוססות על דימוי אחד: ציור בצבעי אקריליק על מצע עץ בגודל 15/15 ס"מ אשר נסרק והודפס על בד גובלן בגודל 50/70 ס"מ. בד גובלן נוסף נרקם ידנית בחוטי רקמה של מולינה, כאשר הצד האחורי של הגובלן הרקום, נסרק והודפס לגודל קנבס של 70/70. הקנבס הסרוק צויר מחדש בצבעי אקריליק. נהעגל נסגר

אנה פרומצינקו

הסדרה מבוססת על העבודה "הצבי ישראל". ההשראה נשאבה מהדימויים של מסורת ישראל. פרומצינקו כותבת: "הצבי מסמל את "תפארת" ישראל... אך הצבי שלי הלך לאיבוד ביער הכחול והסבוך...". העבודות הקטנות הן ניסיון לשחזר את האור היחיד המציץ מן היער הכחול. מהניסיונות התהוותה סידרה קטנה של וורסיות ליער הכחול.

ברכה ביני' ונידה גיא

מתוך העבר מתעורר העתיד. איך הופך ההרס והפירוק להיות יפה ומושך, זוהי שאלה המעסיקה את האמנית. היא מדגישה את המגע החושני - השחור הקטיפתי שבתוכו קווים אורכים של חיים הצבעוניות חזקה ונושכת, הכאב ההתרסקות מאפשרים לי את היצירה והתחדשות כגל שקפא לרגע. השנדליר שקרס והתרסק מהווה סמן של זיכרון שנשלף ממגירות חיה של גיא. האם תתנפץ מנורת הבדולח ואור היקרות יתחלף באפלה? גיא מבקשת לקיים דיאלוג ללא מילים עם הצופה, בו היא מזמינה אותו להכנס לרגע אל עולמה הפנימי.

דורית טייכמן

עבודותיה של טייכמן בדרך כלל גדולות מימדים ומופשטות. הדימויים המופשטים מתפרשים בעיני המתבונן לא-אחת כדימויי טבע. עם זאת טייכמן איננה יוצאת אל הטבע, אך הוא מהווה מקור ישיר להשראתה מתוך התבוננות בהשתנות הבלתי פוסקת המרחשת בתוך הגוף פנימה. יצירתה מבטאת שינוי ותנועה, מונעת מהתרחשויות פנים - גופניות ונפשיות אותן היא מבטאת ישירות באמצעות כתמים, משיכות מכחול ושקיפיות של צבע על-גבי הקנווס. הציור משמש לה כערוץ המכונן גשר בין עולמה הפנימי לזה החיצוני; הוא משקף תמונה פנימית ואוניברסאלית ולעולם אינו מתוכנן מראש אלא מתפתח מתוך הקשבה להווה, באופן שמורגש כהליך מדיטטיבי. כל תנועה בין אם בהולה ובין אם מתפתחת לאיטה מקבלת ביטוי על פני הקנווס הנשאר ברובו לבן ובתולי.

דליה זרחיה

זרחיה מציגה שני גופי עבודה הארוגים אלו באלו. עבודות על נייר וציורי אקריליק על עץ. העבודות מעלות באוב זכרונות ילדות ודימויי טבע. הן פותחות פתח לדמיון, לטוהר ולשלווה. הבחירה בעץ למצע עבודותיה חשוב להתפתחות העבודה, אלו הם מדפים או לוחות עץ שהיא אוספת ברחוב, הם מאזכרים את עצמות הבית בו גדלה, את השיירים, בהם היא מוצאת קרקע פוריה ליצירה. העבודות מדברות ומתחברות ביניהן, הדמויות זקוקות לטבע והטבע זקוק לאדם.

דרור בן עמי

העבודות עוסקות בתפר שבין המודע לתת מודע, הפיזי והמטאפיזי, בין המציאות לחלום. הטכניקה היא פחם על נייר, והרישום הקווי נעשה בחריטה עם חרט חד לתוך הנייר הרך (כדוגמת טכניקת התחריט). בכך הופך הנייר לחומר "חי", שברירי ופגיע ומהווה אמירה על עבודת האמנות כסמל.

יובל אצילי

העבודות עוסקות בגבריות, כוחניות, ושליטה - שליטה שלי בתור צלם על המצולם, או על האובייקט והפעלת כוח מסוים. אצילי: "מצב השליטה ואובדן השליטה בזמן הצילום מעניינים אותי. רוב הדברים הקיימים בטבע נוצרו בזוגות - כמו רבים מאיברי גוף האדם, כך גם התפתחות העובר מזרע וביצית ועד תהליך התמיינות התאים ליצירת העובר. יש לי אח תאום. תבנית צירוף השמות יובל וגל תמיד מגיעה ביחד ולא לחוד. כך גם הכנפיים, שתלויות אחת בשנייה כדי לבצע את תפקידן וייעודן- מעוף. כנפי התרנגול מסמלות טוהר, קדושה וגבריות שטרם הגיע לבשלות. על ידי שימוש בכנפיים במצבים שונים אני מנסה ליצור הקשרי קורבן, הקרבה ומוות, ולעיתים סמלי תרבות אפריקאית. העיסוק בכנפיים כחומר פיסול מאוד מעניין אותי, זהו חומר חי-מת. הכנף מאפשרת ליצור את המתאר הנקי והקדוש ככנפי מלאך. אך הכנף בצילומי אינה מתיימרת/מבקשת להיות טהורה ותמיד מצביעה על פעולת שחיטת התרנגולים הזכרים לתעשיית המזון, שלב שאינו נוכח ואינו נגלה לעין."

נעה רז מלמד

קיר זה, הינו מקבץ עבודות מהשנים האחרונות. הוא מאפשר לי למצוא קשרים וזיקות בין עבודות שנעשו בזמנים ובמצבים שונים. הוא מהווה עבורי מעין "זרם תודעה" של תהליך העבודה שלי. בחרתי להביא אליו עבודות בטכניקות רבות ושונות, דו מימד ותלת מימד, עבודות בתנועה לצד אובייקטים דוממים מיניאטורות לצד עבודות גדולות. הוא משקף את התנועה וההיסחפות שלי בין הטכניקות והחומרים ואולי גם את איי השקט והריכוז.

סיון כהן

העולם המקביל, צידו האחר של כל מה שמוכר לנו ממציאות היומיום, נתפס אצל סיון כאוקיינוס בלתי נגמר של הדים וצללים, של סיבות ומסובבים, שהמציאות אינה אלא אי קטן וגלוי בו, קצה קצהן של תהום אינסופית, חשוכה ובלתי נודעת.

דרך ידיה חסרות המנוחה של סיון, מתרצצים הקווים על הנייר מבלי דעת, הווים ומתהווים לכדי תצורות וחפצים, ישויות חיות ונופים רוטטים. כך, הם מבהיקים מתוך החושך, מתגלים לרגע אחד בעולמנו אנו, ומטביעים בו את חותמם בטרם ייעלמו ממנו שוב. מלאכים ושדים, יונקים וזוחלים, הרים ונהרות, כוכבים וגלקסיות, כולם מותכים בכולם, בעולם שזנח את הקטגוריות והדף את האנושיות על מנת לשוב ולהתמזג עם האדמה ועם הרקיע, עם אפלת חוסר הידיעה, עם היצירות, ועם היצירתיות שהיא מאפשרת.

(מתוך מאמר של אסי משולם על עבודותיה של סיון כהן)